oom heeft de dwaasheid gehad, dien vervelenden Jansen te vragen een week bij ons door te brengen."

„Maar, tante," antwoordde het meisje, „hoe weet u, dat hij vervelend is, u heeft hem toch nog nooit ontmoet?"

„Ik weet het, want de vrienden van mijn man zijn allemaal vervelend. Het lijkt wel of hij voor zijn gasten steeds de domste, onaangenaamste lui uitzoekt. En wat dien Jansen betreft, ik heb een paar van zijn boeken gelezen, iets vervelender kun je je niet voorstellen."

„Is hij jong of oud?" vroeg het meisje.

„Ik weet het niet. Hij is ongetrouwd heb ik gehoord. Welk meisje zou ook zoo'n mallen kerel, zoo'n sul willen trouwen."

„Wie weet of ik hem nog niet trouw!" zei het meisje lachende. „Ik vind zoo iemand, die dwaze boeken schrijft, wel interessant. Wat krijg ik van u, tantelief, als ik u van dien man verlos en hem inpalm, terwijl hij in Bennekom is?"

„Ik zou je erg dankbaar zijn, als het niet zoo dwaas was," antwoordde tante. „Hij had niet ongelegener kunnen komen, net in den schoonmaaktijd. Nu moet ik met schoonmaken wachten tot die Jansen weg is en de hemel weet, wanneer hij weer heengaat. Apropos, hij is bepaald in dezen trein, want hij zou vanmorgen komen."

Aangename gewaarwording: ik zat in dezelfde coupé met Willemsen's vrouw en nicht en de eerste beschouwde mijn komst als een van de onaangenaamste episodes uit haar leven. Wat zou ze wel zeggen, als ze thuis gekomen bemerkte, dat de „doofstomme" man die vervelende Jansen was en dat deze al haar lieflijkheden had gehoord?

Natuurlijk was het nu uitgesloten dat ik haar huis betreden zou, of dat ik mijn incognito zou opgeven. Ik besloot in het station Ede te wachten tot een volgenden trein mij terugvoerde en niet met de stoomtram naar Bennekom te gaan. Ik zou van uit Ede aan Willemsen telegrafeeren, door dringende zaken teruggeroepen te zijn en het genoegen van een kennismaking met zijn vrouw tot gelegener tijd te moeten uitstellen.

De beide dames praatten onderwijl voort en schenen de tegenwoordigheid van den ongelukkigen medereiziger geheel vergeten te zijn. Opeens stond mevrouw Willemsen op om haar nicht door het portierraam waar ik zat iets aan te wijzen; een slingering van den trein deed haar bijna voorover op mijn schoot vallen.

„Wat schrikte die arme man van u, tante," zei het meisje, toen haar tante haar plaats weer hernomen had. „Hij dacht bepaald dat u op zijn knieën wilde gaan zitten."

„Hij schijnt mij een stumperd," zei de tante, „en toch bevalt mij zijn blik niet. Sommige doofstommen zijn niet te vertrouwen. En vind je hem niet leelijk!"

„Neen," antwoordde de nicht, „ik vind hem een knappen jongen. Jammer, dat hij doofstom is."

„En ik zeg je: zijn oogen bevallen mij niet. Ik vind het net iemand, die in staat is je valies en je paraplu mee te nemen en dan te zeggen, dat het een vergissing was."

De toestand werd hoe langer hoe onverkwikkelijker. Ik wist alreeds, dat mevrouw Willemsen den persoon Jansen, dien zij nooit gezien had, voor een vervelenden kerel hield, maar nu verdacht zij den Jansen, dien zij wel gezien had, een treindief te zijn. Gelukkig waren we dichtbij station Ede en zou ik weldra mijn onbewuste kwelgeesten voor het laatst zien.

Juist op dat oogenblik begon de oudste dame zenuwachtig en haastig te zoeken naar haar portemonnaie, waarin blijkbaar haar spoorkaartje zat. Zij zocht in haar taschje, in de zakken van rok en mantel, om eindelijk met ontsteld gelaat haar nicht aan te zien en te zeggen, dat zij haar portemonnaie kwijt was.

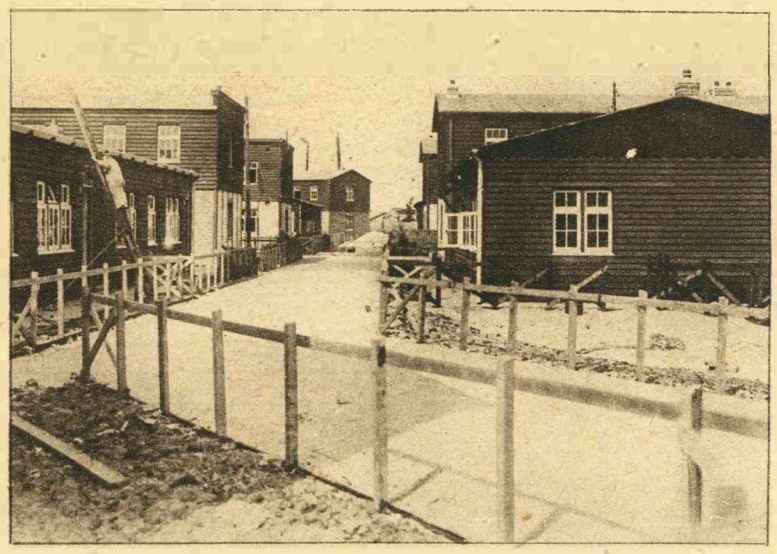
„Er zit, behalve mijn spoorkaartje ongeveer vijf en twintig gulden in," zei ze. „Ik weet zeker dat ik ze in mijn mantelzak had, toen ik hier in de coupé kwam."

„Misschien zit ze in uw valies of hebt u ze tusschen uw blouse gestoken," opperde haar nichtje.

Mevrouw Willemsen schudde ontkennend het hoofd, maar niettemin zocht ze alle plaatsen af waar maar met eenige mogelijkheid een vrouwelijke beurs zich kon verschuilen, doch zonder het minste resultaat.

„Ze is weg!" zei ze eindelijk. „Ik ben er zeker van dat die verdachte kerel in dien hoek daar mijn portemonnaie gerold heeft, toen ik daar aan zijn coupé-raam stond." — „Hoe zou hij dat hebben kunnen doen," zei nu het meisje. „Ik heb al dien tijd naar hem gekeken en hij heeft zijn oogen en zijn handen geen oogenblik van zijn krant gehad!"

„Maar, mijn lieve kind, denk je nu, dat je in staat bent, de bewegingen van een volleerden zakkenroller te kunnen volgen? Die man heeft mijn portemonnaie, ik ben er zeker van; en ik zal het aangeven zoo gauw we aan Ede zijn."

EEN DORP VAN NOODWONINGEN.

Aan den overkant van het Y (Amsterdam) is een klein dorp van noodwoningen verrezen, die aldaar gebouwd zijn om tegemoet te komen in den woningnood, die steeds dreigender begint te worden. Onze foto geeft een kijkje in dit dorpje.

Het was duidelijk dat ik moest trachten de coupé te verlaten, voordat de trein stilstond en de dame gelegenheid had de hulp van een veldwachter in te roepen. De trein reed al langzamer en daarom zocht ik snel mijn reisbenoodigdheden bij elkaar om zoo gauw mogelijk te ontsnappen.

„Neen, man, dat zal niet gaan," zei de militante dame en zij nam bezit van de coupédeur door met de helft van haar imposante lichaam uit het raampje te gaan hangen.

Ik zag dat het spel verloren was. Ik kon haar niet zonder geweld passeeren en zij zou mij niet vrijwillig doorlaten, dan nadat er een veldwachter verschenen was. Ik bleef dus zitten met de kalmte der wanhoop en wachtte de komst af van den beschermer der wet, die mevrouw reeds met stem en gebaar tot zich riep.

„Deze man heeft mijn portemonnaie gestolen," zei ze, zoodra de veldwachter aan het portier verscheen. „Fouilleer hem en je zult mijn eigendom in zijn bezit vinden. Het is gemerkt A. W. en er zitten twee bankbiljetten van tien gulden, vier gulden en wat los geld, benevens mijn spoorkaartje in."

„Wat hebt u hierop te zeggen?" vroeg de man der wet, klaarblijkelijk reeds overtuigd van mijn schuld.

„Eenvoudig, dat het een leugen is," antwoordde ik. „Ik weet niets van deze dame haar portemonnaie en ik kan bewijzen dat ik een respectabel persoon ben!"

„Groote goedheid," riep mijn plaaggeest uit. „Wat! de kerel is niet doof en stom! Veldwachter, hij beweerde doofstom te zijn! Dat bewijst genoeg welk een booswicht hij is!"

„U zult mij moeten volgen," zei de veldwachter. „Ik raad u rustig met mij mee te gaan. U ook, mevrouw, moet mee gaan, om getuigenis af te leggen."

Ik stond op om den man te volgen, toen mijn voet tegen iets hards stootte, ik bukte en raapte het op: het was mevrouw's portemonnaie.

„Is dat uw verloren eigendom, mevrouw?" vroeg ik en hield het haar voor. „U moet het verloren hebben, toen u daar straks uit mijn raampje keek!"

„Kom, geen praatjes!" zei de veldwachter. „Je hebt het natuurlijk laten vallen. We kennen die smoesjes wel. Ga mee en probeer geen kunsten uit te halen!"

„Wacht een oogenblik!" zei nu de jonge dame. „Tante, ik weet dat u het heeft laten vallen. Ik herinner mij nu, dat u ze in uw hand had, toen u naar het raampje ging. En het was in uw linkerhand, deze heer kan ze dus onmogelijk hebben aangeraakt!"

„Is u daar zeker van, juffrouw?" vroeg de veldwachter.

„Heel zeker! Deze heer treft niet de minste blaam. U moogt hem niet arresteeren. Tante, erken dat het een vergissing is. Denk er aan, hoe vreeselijk het is, iemand te beschuldigen, die onschuldig is."

Mevrouw Willemsen opende haar portemonnaie, zag dat er niets uit ontvreemd was en zei aarzelend:

„Ik vrees dat ik mij vergist heb; hoewel ik het toch vreemd vind.."

„Heel goed, mevrouw! U trekt dus uw aanklacht in?"

„Natuurlijk!" zei nu het meisje haastig. „Het spijt ons, dat we u hebben lastig gevallen." Toen, zich tot mij wendende, ging zij voort: „We vragen u wel excuus voor den last dien wij u veroorzaakt hebben."

Ik vond het woord „last" niet den juisten term voor al de onaangenaamheden die ik gedurende de laatste uren had ondervonden; ik was echter zoo blij met deze ontknooping en zoo verheugd over de hulp van deze beminnenswaardige jonge dame, dat ik haar antwoordde:

„O, het was in 't geheel geen last, integendeel! Tot uw dienst!" En op dit oogenblik meende ik het werkelijk.

„Waarom zei hij dat hij doofstom was?" zei de nog steeds onverzoenlijke mevrouw Willemsen. „Dat zou ik wel eens willen weten!"

„Ik zou hem willen aanraden dergelijke grappen niet meer uit te halen," hernam nu de man der wet. „Laat mij u waarschuwen, mijnheer, niet meer onder valsche voorwendsels te reizen, anders zult u daar onaangenaamheden van ondervinden. In allen geval moet u mij uw naam en adres opgeven, voor het geval aan deze zaak alsnog gevolg gegeven wordt."

Ik gaf hem, zoodra de dames mij verlaten hadden het gevraagde plus een handvol sigaren, met het verzoek mijn naam niet aan mevrouw Willemsen mee te deelen.

Nu verliet ik eveneens de coupé en stak haastig het perron over om mij in de wachtkamer te verbergen, tot een volgende trein mij weer terug zou voeren. Gelukkig was Willemsen niet op het perron, het zou mij anders moeite gekost hebben hem te overtuigen dat ik door dringende zaken genoodzaakt was terug te keeren. En met hem meegaan en zijn

(Zie vervolg op pag. 10)

Panorama van het noodwoningen-dorp aan den overkant van het Y.

De Erica-straat in het vriendelijke noodwoningen-dorpje.